

Τα τρένα, οι Ιταλοί και ο καπουτσίνο στην Οινόη...

19/Δεκ/2018 00:04

Του Δημήτρη Αντωνόπουλου

Το ταξίδι με τρένο πάντα μου άρεσε. Εκμεταλλεύομαι κάθε σχετική ευκαιρία. Έτσι λοιπόν, περί τα μέσα Νοεμβρίου, πήρα το πρωινό τρένο να πάω από την Αθήνα προς βορρά.

Με εντυπωσίασε το γεγονός ότι υπήρχαν ακόμη αρκετοί τουρίστες, κυρίως από την Άπω Ανατολή, που ήθελαν να επισκεφθούν τα Μετέωρα. Η ΤΡΑΙΝΟΣΕ, έχει δώσει τη δυνατότητα αυτή, για μια μονοήμερη επίσκεψη στο πολύ ενδιαφέρον αυτό φυσικό και πολιτιστικό μνημείο.

Γεμάτος λοιπόν αυτοπεποίθηση ότι το ΑΕΠ μας αυξάνει με την παράταση της τουριστικής περιόδου, επιβιβάστηκα στο τελευταίο βαγόνι και σε 2 σχεδόν ώρες θα ήμουν στον προορισμό μου.

Φευ! Μόλις φτάσαμε Οινόη, τα μεγάφωνα μας ειδοποιούν ότι λόγω επισκευών στη μία από τις δύο γραμμές προς Θήβα, λειτουργεί μόνο η μία και θα υπάρξει καθυστέρηση 20 λεπτών... Θυμήθηκα τα νιάτα μου! Τότε που φεύγαμε από την Αθήνα περίπου στην ώρα μας, αλλά δεν ξέραμε πότε ακριβώς θα φτάσουμε στον προορισμό μας. Τη μιά χαλούσαν οι μηχανές, την άλλη περιμέναμε ανταπόκριση, την τρίτη βλάβη στο δίκτυο, την τέταρτη κάτι άλλο, γεγονός είναι ότι σχεδόν ποτέ δεν φτάναμε στην ώρα μας.

Μου είχε δε συμβεί κι ένα ιδιαίτερα ευτράπελο, για να ελαφρύνουμε λίγο το κλίμα: είχε ακινητοποιηθεί η αμαξοστοιχία στη Μαλακάσα ένα σούρουπο, ακριβώς πάνω από ένα Drive in κινηματογράφο που λειτουργούσε την εποχή εκείνη. Ο νούν νοεΐτω τι συνέβη και τι....είδαν τα μάτια μας όσο περιμέναμε τη μηχανή αντικατάστασης!

Είναι γεγονός ότι η ακρίβεια των δρομολογίων έχει σαφώς βελτιωθεί από τότε που οι Ιταλικοί σιδηρόδρομοι ανέλαβαν την ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Για την ακρίβεια δεν την ανέλαβαν έτσι απλά, την εξαγόρασαν έναντι ενός τιμήματος 44 εκατ. ευρώ. Είχε ασκηθεί αρκετή τότε κριτική για το ύψος του

τιμήματος, ότι ήταν χαμηλό, εξωπραγματικό κλπ κλπ, δεδομένου ότι η εταιρεία είχε κι ένα φουσκωμένο ταμείο της τάξης των 25 εκατ. ευρώ. Προσωπικά έχοντας την εμπειρία του ταξιδιού εδώ και πολλά χρόνια και βλέποντας το είδος του επιβατικού κοινού, βασικά συνταξιούχοι και νοικοκυρές που επισκέπτονται τα παιδιά τους που φοιτούν σε πόλεις, αλλά και τη διαρκή πτώση της επιβατικής κίνησης, απόρησα που βρέθηκε ενδιαφερόμενος.

Έχοντας ταξιδέψει πριν 2 χρόνια στη γραμμή Μιλάνο - Μπολόνια για να πάω στην περίφημη αγροτική έκθεση, σκέφτηκα ότι έστω και τα μισά από τα όσα προσφέρει η ιταλική εταιρεία στην έδρα της να μας φέρει εδώ, το ταξίδι θα αναβαθμιζόταν σημαντικά.

Στα 2 περίπου χρόνια που άλλαξε η διοίκηση της εταιρείας, ελάχιστα πράγματα φαίνεται να έχουν αλλάξει. Πιθανόν θα ετοιμάζονται αλλαγές που θα φανούν προσεχώς, αλλά όποιος έχει επισκεφθεί τον σταθμό της Οινόης για παράδειγμα εκτιμάει ότι θα μπορούσαν να έχουν γίνει πολλές μεταβολές άμεσα και χωρίς πολύ κόστος. Σε έναν μπογιατζή κι έναν κηπουρό να είχαν δώσει κάτι, η εικόνα θα ήταν πολύ διαφορετική!

Επιστρέφοντας λοιπόν στο καθυστερημένο τρένο μας, η ημέρα ήταν ηλιόλουστη κι εμείς κατεβήκαμε στην αποβάθρα να απολαύσουμε τον ήλιο. Σκεπτόμενος τα όσα λέγαμε παραπάνω, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι οι αλλαγές και η αναβάθμιση του ταξιδιού θα καθυστερήσουν αρκετά. Το ποσό που έδωσαν οι αγοραστές είναι μικρό και πιθανόν ασήμαντο στο ενεργητικό της μητρικής εταιρείας. Το ίδιο και στα δάνειά της. Με ευκολία θα μπορέσουν να πιάσουν μιά ικανοποιητική κερδοφορία και να είναι ικανοποιημένη και η έδρα της εταιρείας, απλά συμμαζεύοντας κάποια ξεχαρβαλωμένα κόστη με τα οποία δούλευε η ελληνική διοίκηση. Άρα δεν υπάρχει λόγος για βιασύνες και υπερωρίες. Σιγά σιγά και με το μαλακό όλα θα γίνουν.

Θύματης κατάστασης πάλι εμείς οι ταξιδιώτες! Τόσα χρόνια βλέπαμε τα έργα να προχωρούν και ελπίζαμε ότι θα πηγαίναμε έγκαιρα στην άλλη άκρη της Ελλάδας να κάνουμε δουλειές, να δούμε φίλους και συγγενείς, να επισκεφθούμε ομορφιές. Το σενάριο αυτό δεν μοιάζει πάντως πιθανό στα μάτια ενός ανθρώπου που το 2018 ξεροσταλιάζει στην αποβάθρα ενός άθλιου σταθμού της περιφέρειας.

Βλέπετε το χαμηλό τίμημα των εξαγορών έχει και μιά ακόμη επιβαρυντική για εμάς ανάγνωση. Φθηνά το πήραμε, δεν χάθηκε και ο κόσμος να αργήσουμε και λίγο, σκέπτονται οι αγοραστές! Κάτι αντίστοιχο δεν συνέβη και με το αεροδρόμιο των Αθηνών; Πέρασαν πολλά χρόνια για να φτάσουμε στη σημερινή του... απογείωση.

Εχοντας όλα αυτά στο μυαλό μου και με πεσμένο πιά ηθικό, λέω, δεν πίνω ένα καφεδάκι να πάνε - κυριολεκτικά- τα φαρμάκια κάτω! Είχαμε ήδη υπερβεί το 20άλεπτο καθυστέρηση.

- Καλημέρα!

Καλημέρα!

Ελληνικό στο μπρίκι ή στη μηχανή;

Μπά στη μηχανή!

Αστραπιαίασκέψη: Δεν μπορεί, με φορέα διοίκησης Ιταλούς θα φτιάχνουν και καλό καππουσίνο..
Ενα καππουσίνο τότε σας παρακαλώ.
Αμέσως!

Οντωςαμέσως έγινε ο καφές αλλά τότε άρχισαν οι εκπλήξεις. Θυμάστε τότε που τα καράβια ήταν σε κακή κατάσταση και λέγαμε τον καφέ "βαπορίσιο"; Βρείτε μου σας παρακαλώ μιά αντίστοιχη ονομασία για τον καφέ στο τρένο!!!

Αςπει τέλος πάντων κάποιος στους Ιταλούς διαχειριστές ότι εμείς τους δώσαμε τα τρένα τζάμπα και ότι είμαστε μαθημένοι στις κακουχίες του ταξιδιού, όποιες κι αν είναι αυτές και ότι τέλος πάντων μπορούμε να τους περιμένουμε λίγο χρόνο ακόμη. Αλλά κι αυτοί βρε παιδί μου έναν καππουσίνο της προκοπής δεν μπορούν να φτιάξουν. Τώρα που έγινε ο εθνικός μας καφές (sic) να μην μπορούμε να πνίξουμε τον πόνο μας σε έναν αξιοπρεπή καφέ.

Κιεδώ άτυχοι;

** Ο κ. Δημήτρης Αντωνόπουλος είναι Αγροτοοικονομολόγος Msc - Παραγωγός Κελυφωτού Φιστικιού*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)